

Rom stadfæster synet – tallet ti

Den sidste strid: Joels Bog, New Yorks fald og symbolet på Rom i adventhistorien

Jeff Pippenger
2024-08-26

Den sidste kontrovers, som jeg ønsker at sammenholde med de øvrige historiske argumenter om symbolet Rom inden for adventhistorien, er Joels Bog. Denne kontrovers fandt sted efter den 11. september 2001, og uden at tage hensyn til omstændighederne i denne periode ville nogle få subtile pointer meget vel kunne blive overset. For at sætte disse omstændigheder ind i deres rette sammenhæng kræves en overvejelse af den milleritiske historie. Den 11. august 1840 blev tidsprofetien i Johannes' Åbenbaring, kapitel ni, vers femten, opfyldt.

Og de fire engle blev løst, som var rede til timen og dagen og måneden og året, for at dræbe den tredje del af menneskene. Åbenbaringen 9,15.

Verset angiver, at «en time og en dag og en måned og et år» svarer til tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. De fire engle blev fremstillet, da islam steg til magt og førte krig mod Rom, begyndende den 27. juli 1449. Udgangspunktet blev fastlagt ved at anvende endepunktet for en anden tidsprofeti på et hundrede og halvtreds år. Den første tidsprofeti på et hundrede og halvtreds år blev fremsat i historien om det første ve, som også er den femte basun i Johannes' Åbenbaring kapitel ni. Da profetien om de hundrede og halvtreds år udløb den 27. juli 1449, begyndte den tidsprofeti, vi nu betragter, og tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage senere endte profetien den 11. august 1840.

William Miller havde forstået magterne i Åbenbaringen 9 som et billede på islam, og forud for datoen den 11. august 1840 fremsatte en millerit ved navn Josiah Litch en forudsigelse, baseret på profetien, hvori han fastslog, at det osmanniske overherredømme ville ophøre i 1840. Ti dage før den 11. august 1840 præciserede og opdaterede Litch sin forudsigelse, så den ikke blot angav det år, hvor profetien ville blive opfyldt, men selve året, dagen og måneden. Søster White kommenterer virkningen af Litchs forudsigelse på milleritternes religiøse verden, da begivenheden blev opfyldt.

"I året 1840 vakte endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien vid udbredt interesse. To år tidligere havde Josiah Litch, en af de ledende prædikanter, der forkyndte det andet komme, udgivet en udlægning af Åbenbaringen 9, hvori han forudsagde det osmanniske riges fald. Ifølge hans beregninger skulle denne magt blive styrtet ... den 11. august 1840, da det kan forventes, at den osmanniske magt i Konstantinopel vil blive brudt. Og dette tror jeg vil vise sig at være tilfældet."

„På netop det angivne tidspunkt modtog Tyrkiet gennem sine ambassadører de allierede europæiske magters beskyttelse og stillede sig således under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev store skarer

overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik en vidunderlig fremdrift. Lærde og ansete mænd sluttede sig til Miller, både i forkyndelsen og i offentliggørelsen af hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 udbredte værket sig hurtigt.“ The Great Controversy, 334, 335.

Hendes stadfæstelse af denne begivenhed er gennem årene gentagne gange blevet angrebet på forskellige måder af laodikeiske syvendedagsadventister. Som med de syv tider og „det daglige“ er et angreb på denne sandhed ensbetydende med at forkaste grundvoldene, således som de er fremstillet på de to hellige tavler, og også Profetiens Ånds autoritet. Grunden til, at Satan har virket for at ødelægge tilliden til denne historie, er mangefacetteret.

Litchs forudsigelse anvendte „de principper for profetisk fortolkning, som Miller antog“. Miller fik indsigt i det profetiske tidsaspekt, og enhver, der tvivler på, at Millers budskab var baseret på profetisk tid, behøver blot at gennemgå pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850 for at få bekræftet, at dette var tilfældet. Før den 11. august 1840 ville de, som modsatte sig Millers forudsigelse om Kristi genkomst, hævde, at profetisk tid ikke kunne anvendes til at forstå, hvornår Kristus ville vende tilbage. De brugte ofte Bibelens udsagn om ikke at kende dagen eller timen til at modsætte sig hans budskab og gerning.

Men om den dag og time ved ingen, ikke engang himlens engle, men alene min Fader. Men som Noas dage var, således skal også Menneskesønnens komme være. For som de i dagene før syndfloden spiste og drak, tog til ægte og blev bortgiftet, indtil den dag, da Noa gik ind i arken, og intet anede, før syndfloden kom og rev dem alle bort, således skal også Menneskesønnens komme være. Da skal to være på marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage. Matthæus 24:36–40.

På trods af dette skriftsted fandt milleritterne for mange bibelske beviser til at støtte deres forudsigelser og fortsatte og handlede ud fra et princip, som senere blev identificeret af Søster White.

»,Ingen kender dagen eller timen‘ var det argument, som oftest blev fremført af dem, der forkastede adventtroen. Skriftstedet lyder: ‚Men om den dag og time ved ingen noget, end ikke himlens engle, men alene min Fader.‘ Mattæus 24,36. En klar og sammenhængende forklaring af denne tekst blev givet af dem, som ventede på Herren, og den urigtige brug, som deres modstandere gjorde af den, blev tydeligt påvist. Ordene blev talt af Kristus i den mindeværdige samtale med Hans disciple på Oliebjerget, efter at Han for sidste gang havde forladt templet. Disciplene havde stillet spørgsmålet: ‚Hvad skal være tegnet på Dit komme og på verdens ende?‘ Jesus gav dem tegn og sagde: ‚Når I da ser alle disse ting, så vid, at det er nær, for døren.‘ Vers 3, 33. Et udsagn af Frelseren må ikke bruges til at ophæve et andet. Skønt ingen kender dagen eller timen for Hans komme, bliver vi undervist om og pålagt at vide, når det er nær. Vi bliver endvidere undervist om, at det at tilsidesætte Hans advarsel og afslå eller forsømme at vide, når Hans komme er nær, vil være lige så skæbnesvangert for os, som det var for dem, der levede på Noas tid, ikke at vide, hvornår syndfloden kom. Og lignelsen i samme kapitel, som stiller den trofaste og den utro tjener op imod hinanden og angiver dommen over

ham, som sagde i sit hjerte: ,Min Herre lader vente på sig,‘ viser, i hvilket lys Kristus vil betragte og belønne dem, som Han finder vågende og forkyndende Hans komme, og dem, som fornægter det. ,Våg derfor,‘ siger Han. ,Salig er den tjener, som hans herre finder i færd med dette, når han kommer.‘ Vers 42, 46. ,Hvis du derfor ikke våger, vil jeg komme over dig som en tyv, og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.‘ Åbenbaringen 3,3.« The Great Controversy, 370.

Da Litchs forudsigelse blev opfyldt, sluttede mænd »af lærdom og anseelse sig til Miller, både i forkyndelsen og i udgivelsen af hans anskuelser, og fra 1840 til 1844 udbredtes arbejdet hurtigt.« Millers budskab blev bemyndiget, da hans regler for profetisk fortolkning blev bekræftet som gyldige regler. Som følge af tidprofetiens opfyldelse blev ikke blot Millers regler bekræftet, og mange sluttede sig da til Miller-bevægelsen, men lige så profetisk betydningsfuldt var det, at det var den primære regel blandt Millers regler, som var blevet bekræftet. Også det forhold, at bekræftelsen blev tilvejebragt ved anvendelsen af en profeti om den anden af tre veer, som også er den femte, sjette og syvende basun.

Styrkelsen af Millers budskab blev et af de mest betydningsfulde vejmærker i den milleritiske reformbevægelse. Det var blevet forebilledliggjort ved Jesu dåb. Det markerede, at den endelige prøvelsesproces for pagtens tidligere folk (protestanterne) var begyndt. Det blev omdrejningspunktet for Satans angreb mod den samlede milleritiske bevægelse og dens budskab.

„Ethvert spørgsmål, som Satan kan vække i sindet for at skabe tvivl med hensyn til den store historie om Guds folks vandringer i fortiden, vil behage hans sataniske majestæt og er en krænkelse mod Gud. Budskabet om Herrens snare komme i magt og stor herlighed til vor verden er sandhed, og i 1840 blev mange røster løftet i forkyndelsen af det.“ Manuscript Releases, bind 9, 134.

Den 11. september 2001 indtrådte det tredje ve i den profetiske historie. Begivenheden bekræftede den grundlæggende regel for profetisk fortolkning, som blev antaget af den tredje engels bevægelse, der begyndte i 1889. Den første sandhed, der blev åbnet for denne reformbevægelses budbringer, blev åbnet i 1889, og det var ikke de sidste seks vers i Daniel elleve. Det var sandheden om, at alle reformbevægelserne løber parallelt med hinanden og skal sammenføres linje på linje for at identificere karaktertrækkene ved de et hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse, som er den tredje engels bevægelse. Den første offentlige fremstilling, jeg nogensinde gav, var ved et lejrsmøde i 1994, eller måske 1995. Fremstillingen handlede ikke om de sidste seks vers i Daniel elleve; den handlede om de reformlinjer, der løber parallelt med hinanden.

Da profetien om islams tredje ve blev opfyldt den 11. september 2001, svarede den til den 11. august 1840. I 1840 bekræftede en profeti om det første og andet ve milleritternes budskab, og den 11. september 2001 bekræftede en profeti om det tredje ve Future for Americas budskab. Erkendelsen af dette forhold førte en skare ind i bevægelsen, hvor den tidligere hovedsageligt havde været knyttet til ét enkelt menneske. Bevægelsens budskab og budbringeren kom derefter under angreb, ligesom historien om 1840 var blevet genstand for satans angreb gennem de årtier, der fulgte.

De, der sluttede sig til bevægelsen Future for America, antog de regler for profetisk fortolkning, som var blevet sammenstillet af denne histories budbringer. En af disse regler, måske den mest betydningsfulde af dem, var og er en tredobbelt anvendelse af profetien. Budbringeren var kommet til den forståelse, at visse profetiske sandheder blev illustreret ved tre specifikke opfyldelser. Idet man troede, at den milleritiske historie blev gentaget i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie, blev det erkendt, at 11. august 1840 var et forbillede på 11. september 2001, og at de andre hellige reformlinjer ligeledes besad netop det samme vejmærke.

Beviset for gentagelsen af hver hellig reformlinje i den tredje engels linje blev dernæst åbnet af Løven af Judas stamme. Det blev set, at ligesom milleritternes historie opfyldte lignelsen om de ti jomfruer til punkt og prikke, således gjorde også Future for Americas historie det.

„Jeg henvises ofte til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens ende.“ Review and Herald, 19. august 1890.

De syv tordener i Åbenbaringen 10 blev forstået som en identifikation af milleritternes erfaring fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, og også af historien fra 11. september 2001 frem til den snart kommende søndagslov.

„Det særlige lys, som blev givet til Johannes, og som kom til udtryk i de syv tordener, var en fremstilling af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskaber....“

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, kommer påbuddet til Johannes, ligesom til Daniel med hensyn til den lille bog: 'Forsegl det, som de syv tordener talte.' Disse vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rette orden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Det blev anerkendt, at søster White direkte sagde, at den tredje engels bevægelse løber parallelt med den første og den anden engels bevægelse.

"Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres gerning skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskab er stadig sandhed for denne tid og skal løbe parallelt med dette, som følger. Den tredje engel forkynder sin advarsel med høj røst. 'Derefter,' sagde Johannes, 'så jeg en anden engel komme ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.' I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet." The 1888 Materials, 803, 804.

Den første og den anden engels bevægelse løber parallelt med den tredje engels bevægelse. Den profeti, som gav den første og den anden engels bevægelse kraft, blev stadfæstet ved opfyldelsen af en tidsprofeti om det første og det andet ve, og den kraft, som gav den tredje engels bevægelse fremdrift, blev stadfæstet ved opfyldelsen af en profeti om det tredje ve.

Ligesom den 11. august 1840, da Future for Americas budskab blev bekræftet, blev “mængder overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning”, som Future for America havde antaget, og “en vidunderlig fremdrift blev givet adventbevægelsen.” “Mænd af lærdom og anseelse sluttede sig” til Future for America, “både i forkyndelsen og i udgivelsen” af Future for Americas profetiske budskab. Den særlige regel hos Future for America, som tydeligt bekræftede den 11. september 2001 som en opfyldelse af profetien, var en “tredobbelt anvendelse af profeti.”

Når vi accepterer islams grundlæggende forståelse af det første og det andet ve, således som den er fremstillet på begge hellige tavler, i forbindelse med det skriftlige vidnesbyrd fra dem, der forkyndte budskabet, erkender vi bestemte profetiske kendetegn, der er knyttet til det første ve og til det andet ve. Bibelen lærer igen og igen, på forskellige måder, at sandheden bliver stadfæstet på to vidners udsagn. De profetiske kendetegn ved det første ve, sammenholdt med de profetiske kendetegn ved det andet ve, stadfæster de profetiske kendetegn ved det tredje ve. Islams tredobbelte anvendelse er så specifik i sin identificering af det tredje ves ankomst den 11. september 2001, at det er umuligt ikke at se det, skønt de fleste vælger at lukke øjnene for beviserne.

Profetiens tredobbelte anvendelse fastslog med sikkerhed, at det tredje ve ankom den 11. september 2001. Det blev da set, at reglen havde været direkte forbundet med den anden engels budskab, hvilket både på milleritternes tid og også på de hundrede og fireogfyrre tusindes tid er den periode, hvor Helligånden udgydes. Begge historier er en opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer, og i lignelsen er Midnatsråbets budskab det sted, hvor sondringen mellem de vise og de dårlige bliver åbenbart, og det er dér, den anden engels budskab gives kraft.

„Nær afslutningen af den anden engels budskab så jeg et stort lys fra himlen skinne over Guds folk. Strålerne fra dette lys syntes klare som solen. Og jeg hørte engles røster råbe: ‘Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde ham!’“

“Dette var midnatsråbet, som skulle give kraft til den anden engels budskab. Engle blev sendt fra himlen for at vække de modløse hellige og berede dem til den store gerning, der lå foran dem. De mest begavede mænd var ikke de første til at modtage dette budskab. Engle blev sendt til de ydmyge, hengivne, og drev dem til at opløfte råbet: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham!’” Early Writings, 238.

I den første og den anden engels historie fuldbyrdes Helligåndens udgydelse ved, at Midnatsråbet forener sig med den anden engels budskab. Dette gentages i den tredje engels historie.

„Engle blev udsendt for at bistå den mægtige engel fra himlen, og jeg hørte røster, som syntes at lyde overalt: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager; for hendes synder er nået helt op til himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Dette budskab syntes at være et tillæg til det tredje budskab og føjede sig til det, ligesom midnatsråbet føjede sig til den anden engels budskab i 1844. Guds herlighed hvilede over de tålmodige, ventende hellige, og de frembar frygtløst den sidste højtidelige advarsel, idet de forkyndte Babylons fald og kaldte Guds folk til at gå ud fra hende, for at de kunne undslippe hendes frygtelige dom.“ Spiritual Gifts, bind 1, 195.

Med hensyn til en tredobbelt anvendelse af profetien repræsenterer den anden engels budskab en tredobbelt anvendelse af profetien, for budskabet i hver af disse historiske sammenhænge er, at Babylon er faldet to gange.

Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslag at drikke af sin utugts vredes vin. Åbenbaringen 14:8.

Den vældige engel i Åbenbaringen 10 steg ned med opfyldelsen af en profeti om det første og det andet ve den 11. august 1840, og dermed foregreb den den vældige engels nedstigning i Åbenbaringen kapitel 18 den 11. september 2001. Den engel, som oplyser jorden med sin herlighed, fremsatte da en proklamation.

Og han råbte med mægtig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og den er blevet en bolig for dæmoner og et tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og afskyelig fugl. Åbenbaringen 18,2.

Budskabet fra den anden engel i kapitel fjorten og fra den mægtige engel i kapitel atten identificerer, at Babylon er faldet to gange, og budskabet identificerer Babylon i de sidste dage. Det identificerer Babylon i de sidste dage, for de to gange, Babylon tidligere faldt, i Nimrods tid og i Nebukadnezars tid indtil Belsazzar, fastslår de profetiske kendetegn ved den skøges fald i Åbenbaringen sytten, som har skrevet på sin pande: „Det store Babylon.“ At identificere dette Babylons fald i de sidste dage kræver de to vidner om Babylons to foregående fald, for budskabet i de sidste dage er: Babylon er faldet, er faldet. Da den mægtige engel steg ned, da New York Citys store bygninger blev styrtet ved et guddommeligt berøring, ved sin proklamation identificerer han herredømmet af en tredobbelt anvendelse af profetien. Den tredobbelte anvendelse af profetien, som fastslog 11. september 2001 som en opfyldelse af Guds profetiske Ord, var den tredobbelte anvendelse af de tre ve-råb.

Ved denne opfyldelse sluttede mange sig til Future for Americas bevægelse, og de blev overbevist om de principper for profetisk fortolkning, som var blevet anvendt af Future for America. Den 11. august 1840 blev gentaget, og derved bekræftede gentagelsen ikke Millers primære regel, nemlig at en dag repræsenterer et år i Bibelens profetier, for Future for Americas primære regel var, at milleritternes historie om den første og den anden engels budskaber gentages i den tredje engels bevægelses historie.

Det forekommer selvindlysende, at hvis året 1840 blev et særligt angreb fra hans sataniske majestæt, sådan som Søster White betegner Satan, da ville historien om den 11. september 2001 ligeledes være genstand for et lignende angreb. Derfor finder vi sammensværgelsesteorier, som påpeger globalisternes, eller jesuitternes, eller CIA's, eller Bush-familiens, eller en eller anden kombination af disse magters rolle. Disse teorier, som, skønt de indeholder visse elementer af sandhed, er udformet med det formål at gendrive tanken om, at det var et berøring fra Gud, som bragte New York Citys store bygninger til fald, og således markerede den tredje ve's ankomst i de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelses historie.

”Hvorfra kommer dette udsagn, som jeg skulle have fremsat, at New York skal skylles bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygninger, der rejste sig der, etage på etage: ’Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden vældigt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, som skal komme over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys angående, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet omkuld ved Guds magts vending og omvæltning. Af det lys, der er blevet mig givet, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, ét berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis frygtelighed vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

Konspirationsteorierne, hvad enten de ikke indeholder nogen sandhed eller kun delvise sandheder, undergraver alle den sandhed, at det var Guds forsynsmæssige virke, som frembragte begivenhederne på den dato. Disse forskellige konspirationsteorier er Satans angreb udefra mod bevægelsen og imod sandheden, men han virkede også for at undergrave sandheden indefra i bevægelsen. Et af disse indre angreb bygger på en forkastelse af Rom som emnet for Joels Bog.

Vi vil behandle den strid i den næste artikel.

Dette er Herrens ord, som kom til Joel, Petuels søn. Hør dette, I gamle mænd, og lyt, alle I landets indbyggere. Er dette sket i jeres dage eller i jeres fædres dage? Fortæl jeres børn om det, og lad jeres børn fortælle deres børn, og deres børn en anden slægt. Hvad jordormen har levnet, har græshoppen ædt; og hvad græshoppen har levnet, har larven ædt; og hvad larven har levnet, har fortærereren ædt. Vågn op, I drukkenbolte, og græd; og hyl, alle I vindrikkere, over den nye vin; for den er afskåret fra jeres mund. Thi et folk er draget op over mit land, stærkt og uden tal, dets tænder er som løvens tænder, og det har kindtænder som en stor løves. Joel 1:1–6.